

พระเยซูเป็นพระวาทะของพระเจ้า

1:1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า **1:2** ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

1:3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ **1:4** ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง **1:5** ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

1:6 มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น **1:7** ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อ เพราะท่าน **1:8** ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น **1:9** เป็นความสว่างแท้นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก **1:10** พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

1:11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ **1:12** แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ **1:13** ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

1:14 พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์

เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-17; มก 1:1-11; ลก 3:1-18)

1:15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า "นี่แหละคือ พระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรง เป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า" **1:16** และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ **1:17** เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ **1:18** ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าใน เวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระ บิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว **1:19** นี่แหละเป็นคำพยานของ ยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถาม ท่านว่า "ท่านคือผู้ใด" **1:20** ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับ ว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์" **1:21** เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์" "ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ" และท่านตอบว่า "มิได้" **1:22** คน เหล่านั้นจึงถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร" **1:23** ท่านตอบว่า "เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องใน ถิ่นทุรกันดารว่า 'จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' ตามที่ อิชยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้" **1:24** ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของ พวกฟาริสี **1:25** เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า "ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือ เอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา" **1:26** ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า "ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มี พระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก **1:27** พระองค์ นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัด ฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้" **1:28** เหตุการณ์นี้ เกิดขึ้นที่เบธาบาราฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้ บัพติศมาอยู่

พระเมฆโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (วว 5:6)

1:29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า

"จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย
1:30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า `ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่ง
เสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า'
1:31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่
ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บังเกิดขึ้นมาด้วยน้ำ" **1:32** และ
ยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า "ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จ
ลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ **1:33** ข้าพเจ้าเองไม่รู้จัก
พระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บังเกิดขึ้นมาด้วยน้ำ พระองค์นั้น
ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้
ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บังเกิดขึ้นมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์' **1:34** และ
ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของ
พระเจ้า"

พระราชกิจของพระเยซู อันดรูว์ซั๊กชวนเปโตร

1:35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน **1:36**
และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า "จงดูพระ
เมษโปดกของพระเจ้า" **1:37** สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึง
ติดตามพระเยซูไป **1:38** พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็น
เขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า "ท่านหาอะไร" และเขาทั้งสอง
ทูลพระองค์ว่า "รับบี" (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) "ท่านอยู่ที่ไหน" **1:39** พระองค์
ตรัสตอบเขาว่า "มาเถิด" เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวัน
นั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว **1:40**
คนหนึ่งทั้งสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออัน
ดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร **1:41** แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตน
ก่อน และบอกเขาว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" ซึ่งแปลว่าพระคริสต์
1:42 อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระ
เนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เราจะเรียกท่านว่าเค
ฟาส" ซึ่งแปลว่าศิลา **1:43** วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้น
กาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" **1:44** ฟีลิป
มาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร **1:45** ฟีลิปไปหานาธานาเอล
และบอกเขาว่า "เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราช
บัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชานาชาเรธ

บุตรชายโยเซฟ" **1:46** นาธานาเอลถามเขาว่า "สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ" ฟีลิปตอบเขาว่า "มาดูเถิด" **1:47** พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า "ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ในตัวเขาไม่มีอูบาย" **1:48** นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ไตตันมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน" **1:49** นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล" **1:50** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ที่ไตตันมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก" **1:51** และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังจากท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

2:1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น **2:2** พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น **2:3** เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า "เขาไม่มีน้ำองุ่น" **2:4** พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง" **2:5** มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า "ท่านจะสั่งพวกเขาให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด" **2:6** มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถึง **2:7** พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด" และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก **2:8** แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด" เขาก็เอาไปให้ **2:9** เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา **2:10** และพูดกับเขาว่า "ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้" **2:11** การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ **2:12** ภายหลังจากเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

2:13 เทศกาลปีสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม **2:14** ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ **2:15** เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ **2:16** และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคณายนกเขาว่า "จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย" **2:17** พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า "ความร่อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์" **2:18** พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้" **2:19** พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน" **2:20** พวกยิวจึงทูลว่า "พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ" **2:21** แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ **2:22** เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น **2:23** เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปีสกา นั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ **2:24** แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน **2:25** และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

3:1 มีชายคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยิว **3:2** ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย" **3:3** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" **3:4** นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดา

ครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ" **3:5** พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ **3:6** ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ **3:7** อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่ **3:8** ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน" **3:9** นิคodemัส ทูลพระองค์ว่า "เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้" **3:10** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ หรือ **3:11** เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่ **3:12** ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร **3:13** ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น **3:14** โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น **3:15** เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ **3:16** เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ **3:17** เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น **3:18** ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า **3:19** หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว **3:20** เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ **3:21** แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า"

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

3:22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา **3:23**

ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนที่พากันมารับบัพติศมา **3:24** เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก **3:25** เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ **3:26** สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า "รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดุเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน" **3:27** ยอห์นตอบว่า "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา **3:28** ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ **3:29** ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว **3:30** พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง"

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้เชื่อ

3:31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง **3:32** พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์ **3:33** ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง **3:34** เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างไม่จำกัดแด่พระองค์ **3:35** พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ **3:36** ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

4:1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น **4:2** (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) **4:3** พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก **4:4** พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย **4:5** พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

4:6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง **4:7** มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง" **4:8** (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) **4:9** หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "ไหนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย" **4:10** พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง' เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า" **4:11** นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน" **4:12** ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย"

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำภายใน

4:13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก" **4:14** แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่นางนั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่นางนั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์" **4:15** นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่" **4:16** พระเยซูตรัสกับนางว่า "ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด" **4:17** นางทูลตอบว่า "ดิฉันไม่มีสามีคะ" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี' **4:18** เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง" **4:19** นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์" **4:20** บรรพบุรุษของพวกเขาเรามั้สการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมั้สการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม" **4:21** พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ไหว้นมั้สการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม **4:22** ซึ่งพวกเจ้านมั้สการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมั้สการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว" **4:23** แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมั้สการอย่างถูกต้อง จะนมั้สการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่า

พระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์ **4:24** พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง" **4:25** นางทูลพระองค์ว่า "ดิฉันทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่าพระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา" **4:26** พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น" **4:27** ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร" หรือ "ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง" **4:28** หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า **4:29** "มาดูท่านผู้หนึ่งที่เขาถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ" **4:30** คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์ **4:31** ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด" **4:32** แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้" **4:33** พวกสาวกจึงถามกันว่า "มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ" **4:34** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรา มา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ **4:35** ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เกษนาขึ้นดูนาเถิดว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว **4:36** คนที่เกี่ยวข้องกำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน **4:37** เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว' **4:38** เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา" **4:39** ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า "ท่านเขาถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ"

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

4:40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาก็ทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน **4:41** และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ **4:42** เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์" **4:43** ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี **4:44** เพราะ

พระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า "ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน" **4:45** ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลียง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลียงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

4:46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก **4:47** เมื่อท่านได้ยินข่าวว่าพระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว **4:48** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ" **4:49** ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย" **4:50** พระเยซูตรัสกับท่านว่า "กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป **4:51** ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า "บุตรชายของท่านหายแล้ว" **4:52** ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยทุเลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า "ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง" **4:53** บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า "บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย **4:54** นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

5:1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลียงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม **5:2** ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง **5:3** ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนพอมแห้ง กำลังคายน้ำกระเพื่อม **5:4** ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาวนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น **5:5** ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว **5:6** เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนาน

แล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ" **5:7** คนป่วยนั้น
ทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอา
ตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว"
5:8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด" **5:9**
ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวัน
สะบาโต **5:10** ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะ
บาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ" **5:11** คนนั้นจึงตอบเขา
เหล่านั้นว่า "ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า 'จงยกแคร่
ของเจ้าแบกเดินไปเถิด'" **5:12** เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า "คนที่สั่งเจ้าว่า
'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด' นั้น เป็นผู้ใด" **5:13** คนที่ได้รับการ
รักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่อง
จากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก **5:14** ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคน
นั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิ
ฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า" **5:15** ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอก
พวกยิวว่า ท่านที่ได้รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู **5:16** เหตุฉะนั้น
พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะ
พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต **5:17** แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
"พระบิดาของเราก็ก็นำทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็นำด้วย" **5:18**
เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วง
กฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็น
การกระทำตนเสมอกับพระเจ้า **5:19** ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำการใดตามใจไม่ได้ นอกจาก
ที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระ
บุตรจึงทรงกระทำด้วย **5:20** เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรง
สำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรง
สำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะ
ประหลาดใจ **5:21** เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมี
ชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกัน
ฉันนั้น **5:22** เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรง
มอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร **5:23** เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวาย
เกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติ
แด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา **5:24** เรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์

ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว **5:25** เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต **5:26** เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น **5:27** และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

5:28 อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ **5:29** และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

5:30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา **5:31** ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง **5:32** มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง **5:33** ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหา ยอห์น และยอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง **5:34** เรามิได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด **5:35** ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น **5:36** แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะทำงานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา **5:37** และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ **5:38** และท่านทั้งหลายไม่มีพระด้าร์สขของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น **5:39** จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา

5:40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต **5:41** เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ **5:42** แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน **5:43** เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น **5:44** ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร **5:45** อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่ **5:46** ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา **5:47** แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้"

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)

6:1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส **6:2** คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย **6:3** พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น **6:4** ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว **6:5** เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า "เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้" **6:6** พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด **6:7** ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย" **6:8** สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า **6:9** "ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้" **6:10** พระเยซูตรัสว่า "ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด" ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน **6:11** แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่ นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขารำรณา **6:12** เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป" **6:13** เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

6:14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก"

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ (มธ 14:22-36; มก 6:45-56)

6:15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาลูกหนึ่งแต่ลำพัง **6:16** พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล **6:17** แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา **6:18** ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า **6:19** เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว **6:20** แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย" **6:21** ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

6:22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น **6:23** (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปังหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว) **6:24** เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาก็ลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม **6:25** ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร" **6:26** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามีไขเพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม **6:27** อย่าชวนชวายเป็นอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว" **6:28** แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้" **6:29** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น" **6:30** เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า

"ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็น และเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง **6:31** บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า `ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์'" **6:32** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย **6:33** เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก" **6:34** เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด" **6:35** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย **6:36** แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ **6:37** สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย **6:38** เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา **6:39** และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด **6:40** เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย" **6:41** พวกเขาจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า "เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์" **6:42** เขาทั้งหลายว่า "คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จะพูดว่า `เราได้ลงมาจากสวรรค์'" **6:43** พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "อย่าบ่นกันเลย **6:44** ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย **6:45** มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ว่า `ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า' เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา **6:46** ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว **6:47** เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์ **6:48** เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น **6:49** บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต **6:50** แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย **6:51** เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อ

เป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา" **6:52** แล้วพวกเขาก็ทุ่มเถียงกันว่า "ผู้
นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร" **6:53** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของ
บุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน **6:54** ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของ
เราก็มีชีวิตริรันดร และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย **6:55** เพราะว่า
เนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้ **6:56** ผู้ที่กิน
เนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา **6:57** พระบิดา
ผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้
ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น **6:58** นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมา
จากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต
ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตริรันดร" **6:59** คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรม
ศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พวกนั้นไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู (มธ 8:19-22; 10:36)

6:60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า
"ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้" **6:61** เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่า
เหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เรื่องนี้ทำ
ให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ **6:62** ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้น
ไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร **6:63** จิตวิญญาณเป็นที่ให้
มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้ง
หลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต **6:64** แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่
เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศ
พระองค์ **6:65** และพระองค์ตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลาย
ว่า 'ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทาน
ให้ผู้นั้น'" **6:66** ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่
ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

6:67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วย
หรือ" **6:68** ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้า
พระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตริรันดร **6:69**
และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์" **6:70** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย" **6:71** พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขา เป็นผู้ที่ จะทรยศพระองค์ คือหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม

7:1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่า พระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะ ข่าพระองค์ **7:2** ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว **7:3** พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ **7:4** เพราะว่าไม่มีผู้ ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็ จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด" **7:5** แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็ได้ เชื่อในพระองค์ **7:6** พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่ เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ **7:7** โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลก เกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว **7:8** พวกท่าน จงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ ถึงกำหนดเวลาของเรา" **7:9** เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

7:10 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็ เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย **7:11** พวกยิวจึงมองหา พระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน" **7:12** และประชาชนก็ ชุบชิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า "เขาเป็นคนดี" คนอื่นๆว่า "มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก" **7:13** แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์ อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

7:14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและ ทรงสั่งสอน **7:15** พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้จะรู้ข้อความ

เหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย" **7:16** พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา **7:17** ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง **7:18** ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย **7:19** โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม" **7:20** คนเหล่านั้นตอบว่า "ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน" **7:21** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ **7:22** โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด **7:23** ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ **7:24** อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด" **7:25** เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า "คนนี้มีผีหรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย **7:26** แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ **7:27** แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน" **7:28** ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า "ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ **7:29** แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา" **7:30** เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ **7:31** และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ" **7:32** เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ **7:33** พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา **7:34** ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้" **7:35** พวกยิวจึงพูดกันว่า

"คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ **7:36** เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า 'ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา' และ 'ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้'"

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

7:37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า "ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม **7:38** ผู้ที่เชื่อในเราตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า 'แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น'" **7:39** (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

7:40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า "แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น" **7:41** คนอื่นๆก็พูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์" แต่บางคนพูดว่า "พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ **7:42** พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือ ว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น" **7:43** เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ **7:44** บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย **7:45** เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า "ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา" **7:46** เจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย" **7:47** พวกฟาริสีตอบเขาว่า "พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ **7:48** มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ **7:49** แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว" **7:50** นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า **7:51** "พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ" **7:52** เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า "ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี" **7:53** ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี

8:1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ **8:2** ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา **8:3** พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นั้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน **8:4** เขาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ **8:5** ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้" **8:6** เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย **8:7** และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน" **8:8** แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก **8:9** และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจ วิถีจันยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น **8:10** เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย พวกเขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ" **8:11** นางนั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย" และพระเยซูตรัสกับนางว่า "เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก"

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก (ยน 1:9)

8:12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต" **8:13** พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง" **8:14** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหน และจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน **8:15** ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามีได้พิพากษาผู้ใด **8:16** แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามีได้"

พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา **8:17** ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า `คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง' **8:18** เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ก็เป็นพยานให้แก่เรา" **8:19** เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบว่า "ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราที่ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย" **8:20** พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ **8:21** พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้" **8:22** พวกยิวจึงพูดกันว่า "เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า `ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้'" **8:23** พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้" **8:24** เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว" **8:25** เขาจึงถามพระองค์ว่า "ท่านคือใครเล่า" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น" **8:26** เขาก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก" **8:27** เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา **8:28** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น" **8:29** และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงทึ่งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ" **8:30** เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ **8:31** พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า "ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง" **8:32** และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย" **8:33** เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า `ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย'" **8:34** พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทาสบาปก็เป็นทาสของบาป" **8:35** ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป" **8:36** เหตุฉะนั้นถ้าพระ

บุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ **8:37** เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน **8:38** เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน" **8:39** เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อับราฮัมเป็นบิดาของเรา" พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ **8:40** แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ **8:41** ท่านทั้งหลายยอมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ" เขาจึงทูลพระองค์ว่า "เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า" **8:42** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา **8:43** เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ **8:44** ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นมุสา และเป็นพ่อของการมุสา **8:45** แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง **8:46** มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา **8:47** ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวจาของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า" **8:48** พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ" **8:49** พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา **8:50** เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา **8:51** เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย" **8:52** พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย' **8:53** ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า" **8:54** พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระ

บิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน **8:55** ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็คือเป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์ **8:56** อับราฮัมบิดาของท่านขึ้นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี" **8:57** พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า "ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ" **8:58** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น" **8:59** คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านทางกลางเขาเหล่านั้น

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

9:1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งที่ตาบอดแต่กำเนิด **9:2** และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด" **9:3** พระเยซูตรัสตอบว่า "มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา **9:4** เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้" **9:5** ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก" **9:6** เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น **9:7** แล้วตรัสสั่งเขาว่า "จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด" (สิโลอัมแปลว่า ไข้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ **9:8** เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า "คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งขอทาน" **9:9** บางคนก็พูดว่า "คนนั้นแหละ" คนอื่นว่า "เขาคลายคนนั้น" แต่เขาเองพูดว่า "ข้าพเจ้าคือคนนั้น" **9:10** เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร" **9:11** เขาตอบว่า "ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้" **9:12** เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ผู้นั้นอยู่ที่ไหน" คนนั้นบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ" **9:13** เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี **9:14** วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต **9:15** พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า "ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า "เขาเอาโคลนทาตา

ของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น" **9:16** ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า "ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามีการรักษาวันสะบาโต" คนอื่นว่า "คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร" พวกเขาก็แตกแยกกัน **9:17** เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า "เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด" ชายคนนั้นตอบว่า "ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์" **9:18** แต่พวกเขียวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมามองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา **9:19** แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า "ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าจะตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น" **9:20** บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า "เราทราบว่าเป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด **9:21** แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มิทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้" **9:22** ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกเขียว เพราะพวกเขียวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา **9:23** เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว" **9:24** คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป" **9:25** เขาตอบว่า "ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้" **9:26** คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอะไรตาของเจ้าจึงหายบอด" **9:27** ชายคนนั้นตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ" **9:28** เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า "แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส **9:29** เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน" **9:30** ชายคนนั้นตอบเขาว่า "เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด **9:31** พวกเราทราบว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น **9:32** ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยืนยันว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่ยอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ **9:33** ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้" **9:34** เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า "แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ" แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย **9:35** พระเยซูทรงได้ยืนยันว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสีย

แล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" **9:36** ชายคนนั้นทูลตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้" **9:37** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่นั่นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า" **9:38** เขาจึงทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ" แล้วเขาก็มีศกการพระองค์ **9:39** พระเยซูตรัสว่า "เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด" **9:40** เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราตาบอดด้วยหรือ" **9:41** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า 'เรามองเห็น' เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่"

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

10:1 "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร **10:2** แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ **10:3** นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะยอมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป **10:4** เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน **10:5** คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า" **10:6** คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย **10:7** พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย **10:8** บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มีได้ฟังเขา **10:9** เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร **10:10** ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ **10:11** เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ **10:12** แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาก็วิ่งหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป **10:13** ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย **10:14** เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา **10:15** เหมือนพระบิดา

ทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ **10:16** แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว **10:17** ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก **10:18** ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญญัติที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา" **10:19** พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก **10:20** พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม" **10:21** พวกอื่นก็พูดว่า "คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ"

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

10:22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว **10:23** พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน **10:24** แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดเจนเถิด" **10:25** พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา **10:26** แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว **10:27** แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา **10:28** เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ **10:29** พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ **10:30** เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" **10:31** พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย **10:32** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า" **10:33** พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า" **10:34** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็น

พระ' **10:35** ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวณะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคำก็ไม่ได้ **10:36** ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระ บิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า `ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวว่า `เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ **10:37** ถ้าเรา ไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย **10:38** แต่ ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราช กิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ใน พระบิดา" **10:39** พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

10:40 พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น **10:41** คน เป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า "ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง" **10:42** และ มีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

11:1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมือง ที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น **11:2** (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมัน หอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) **11:3** ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้ คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลัง ป่วยอยู่" **11:4** เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า "โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้ รับเกียรติเพราะโรคนั้น" **11:5** พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอ และลาซารัส **11:6** ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน **11:7** หลังจากนั้น พระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า "ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด" **11:8** พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วๆนี้พวกยิวหา โอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ" **11:9** พระเยซูตรัสตอบว่า "วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินใน

ตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้ **11:10** แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา" **11:11** พระองค์ตรัสตั้งนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า "ลาซาร์สสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น" **11:12** พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี" **11:13** แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซาร์ส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน **11:14** ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า "ลาซาร์สตายแล้ว **11:15** เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยืนยันดีที่เรามีได้อยู่ที่นั่นเพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด" **11:16** โธมัสที่เรียกว่า ดิดมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์" **11:17** ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่าเขาเอาลาซาร์สไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว **11:18** หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร **11:19** พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ **11:20** ครั้นมารธาทราบว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน **11:21** มารธาจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย **11:22** แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์" **11:23** พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก" **11:24** มารธาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา" **11:25** พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก **11:26** และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม" **11:27** มารธาทูลพระองค์ว่า "เชื่อพระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก" **11:28** เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า "พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า" **11:29** เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ **11:30** ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น **11:31** พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า "เธอจะไปร้องให้ที่อุโมงค์" **11:32** ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า

ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย" **11:33** ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ **11:34** และตรัสถามว่า "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" เขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด" **11:35** พระเยซูทรงพระกัมแสง **11:36** พวกยิวจึงกล่าวว่า "ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร" **11:37** และบางคนก็พูดว่า "ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ"

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

11:38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพอุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ **11:39** พระเยซูตรัสว่า "จงเอาศิลาออกเสีย" มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสี่วันแล้ว" **11:40** พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า" **11:41** พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์" **11:42** ข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา" **11:43** เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด" **11:44** ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด" **11:45** ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์ **11:46** แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

11:47 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า "เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ" **11:48** ถ้าเราปล่อยเขาไปอย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป" **11:49** แต่คนหนึ่งเ็นพวกเขา ชื่อ

คายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย **11:50** และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ" **11:51** เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น **11:52** และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน **11:53** ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย **11:54** เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ **11:55** ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว **11:56** เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า "ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ" **11:57** ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี (มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)

12:1 แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซาร์สผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย **12:2** ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซาร์สก็เป็นคนหนึ่ง ในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์ **12:3** มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาขโถมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น **12:4** แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า **12:5** "เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดनาริอัน แล้วแจกให้แก่คนจน" **12:6** เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือยาม และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น **12:7** พระ

เยชูจึงตรัสว่า "ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา **12:8** เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป" **12:9** ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย **12:10** แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย **12:11** เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)

12:12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม **12:13** เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัม ออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า "โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ" **12:14** และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลามันเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า **12:15** 'ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอ ทรงลูกลาเสด็จมา' **12:16** ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับส่งาราคีแล้ว เขาก็ระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์ **12:17** เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ **12:18** เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น **12:19** พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว"

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

12:20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง **12:21** พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า "ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู" **12:22** ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

12:23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่า
ราศี **12:24** เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดิน
และเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้น
เกิดผลมาก **12:25** ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิต
ของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร **12:26** ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา
ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใด
ปรนนิบัติเรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น **12:27** บัดนี้
จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอทรง
โปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้' อย่างนั้นหรือ ห้ามมิได้ เพราะด้วยความ
ประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ **12:28** ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของ
พระองค์ได้รับเกียรติ" แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า "เราได้ให้รับเกียรติ
แล้ว และจะให้รับเกียรติอีก" **12:29** ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้
ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า "ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับ
พระองค์" **12:30** พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย
ไม่ใช่เพื่อเรา **12:31** บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครอง
โลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย **12:32** และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน
โลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา" **12:33** พระองค์ตรัสเช่น
นั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร **12:34** คนทั้งหลายจึง
ทูลพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็น
นิรันดร์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้
ใดเล่า" **12:35** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้ง
หลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืด
จะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน
12:36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้
เป็นลูกแห่งความสว่าง" เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และชวน
พระองค์ให้พ้นจากพวกเขา **12:37** ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการ
อัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาก็ยังไม่เชื่อใน
พระองค์ **12:38** เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า
'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกร
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด' **12:39** ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อ
ไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า **12:40** 'พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขา
ทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของ
เขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้

หาย' **12:41** อิชยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ **12:42** อย่างไรก็ตามแม่ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสีเกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา **12:43** เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า **12:44** พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา **12:45** และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา **12:46** เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้ อยู่ในความมืด **12:47** ถ้าผู้ใดได้ยिनถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้ มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้โลกให้รอด **12:48** ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย **12:49** เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา **12:50** เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"

ก่อนเทศกาลปัสกา (มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)

13:1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกเขา

13:2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ **13:3** พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า **13:4** พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ **13:5** แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกเขา และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ **13:6** แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ" **13:7** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลัง

ท่านจะเข้าใจ" **13:8** เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้" **13:9** ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย" **13:10** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีกล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน" **13:11** เพราะพระองค์ทรงทราบว่าจะใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน" **13:12** เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ" **13:13** ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น **13:14** ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรล้างเท้าของกันและกันด้วย **13:15** เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน **13:16** เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูดจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้ **13:17** ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข **13:18** เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันต์ต่อเรา' **13:19** เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น **13:20** เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-25; มก 14:17-21; ลก 22:21-22)

13:21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา" **13:22** เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด **13:23** มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู **13:24** ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่า คนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด **13:25** ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรง

ของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร" **13:26** พระเยซูตรัสตอบว่า "คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้" และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน **13:27** เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด" **13:28** ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น **13:29** บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น" หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ท่านแก่คนจนบ้าง **13:30** ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน **13:31** เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า "บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ **13:32** ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้ **13:33** ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และตั้งที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ `ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้' **13:34** เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น **13:35** ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา"

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:33-35; มก 14:29-31; ลก 22:33-34)

13:36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป" **13:37** เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์" **13:38** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (1 คร 15:51-52; 1 ทส

4:14-17)

14:1 "อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเรา ด้วย **14:2** ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย **14:3** และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย **14:4** ท่านทราบว่าจะจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น" **14:5** โธมัสทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร" **14:6** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

14:7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์" **14:8** ฟิลิปทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ" **14:9** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น' **14:10** ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ **14:11** จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

14:12 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะเราจะไปถึงพระบิดาของเรา **14:13** สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร **14:14** ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น **14:15** ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ

14:16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป **14:17** คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน **14:18** เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน **14:19** อีกหน่อหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย **14:20** ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน **14:21** ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา" **14:22** ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก" **14:23** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา **14:24** ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา **14:25** เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน **14:26** แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้เชื่อ

14:27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย **14:28** ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า `เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก' ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า `เราจะไปหาพระบิดา' เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา **14:29** และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ **14:30** แต่ต่อไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลาย

มากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา **14:31** แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่า เรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด"

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

15:1 "เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา **15:2** กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น **15:3** ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน **15:4** จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น **15:5** เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย **15:6** ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็จะต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย **15:7** ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น **15:8** พระบิดาของเรา ทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา **15:9** พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา **15:10** ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ **15:11** นี่คือน้ำที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม **15:12** นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน **15:13** ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน **15:14** ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะ เป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

15:15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจาก

พระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว **15:16** ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน **15:17** สิ่งเหล่านี้เราส่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

15:18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน **15:19** ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน **15:20** จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า 'ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย **15:21** แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา **15:22** ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา **15:23** ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย **15:24** ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำการซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจักจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา **15:25** แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า 'เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ'

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

15:26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา **15:27** และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว"

คำสัญญาแห่งการถูกข่มเหงของคริสเตียน (มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)

16:1 "เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ **16:2** เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของ

ท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า **16:3** เขาจะกระทำดั่งนั้น แก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา **16:4** แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน **16:5** แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า 'พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน' **16:6** แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

16:7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน **16:8** เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา **16:9** ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา **16:10** ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก **16:11** ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

16:12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ **16:13** เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น **16:14** พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามา สำแดงแก่ท่านทั้งหลาย **16:15** ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงปลอบใจเหล่าสาวกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์

16:16 อีกหน้อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน้อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา" **16:17** สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า "ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า 'อีกหน้อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน้อยท่านก็จะเห็นเรา' และ 'เพราะเราไปถึงพระบิดา' เหล่านี้หมายความว่าอะไร" **16:18** เขาจึงพูดกันว่า "นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกหน้อย' เราไม่ทราบว่ สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร" **16:19** พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า 'อีกหน้อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน้อยท่านก็จะเห็นเรา' **16:20** เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี **16:21** เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก **16:22** ฉันทใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ **16:23** ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน **16:24** แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม **16:25** เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง **16:26** ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน **16:27** เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า **16:28** เรามาจากพระบิดา และได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก" **16:29** เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา **16:30** เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า" **16:31** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ **16:32** ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา

16:33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว"

การอธิษฐานอย่างมหาปรีทิตของพระเยซู

17:1 พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ **17:2** ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น **17:3** และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา **17:4** ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว **17:5** บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา **17:6** ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว **17:7** บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ **17:8** เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา **17:9** ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ **17:10** ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น **17:11** บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ **17:12** เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่ง

พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้
หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ **17:13**
และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้
ในโลก เพื่อเขาจะได้รับชัยชนะยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม
17:14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้
ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก
โลก **17:15** ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอ
ปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย **17:16** เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดัง
ที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก **17:17** ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วย
ความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง **17:18**
พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉัน
นั้น **17:19** ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขา
รับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน **17:20** ข้าพระองค์มิได้
อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์
เพราะถ้อยคำของเขา **17:21** เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียว
กัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ใน
พระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์
ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา **17:22** เกียรติซึ่ง
พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะ
ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียว
กันนั้น **17:23** ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อ
เขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้
ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่
พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ **17:24** พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้
คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่
ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่ง
พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่
จะทรงสร้างโลก **17:25** โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จัก
พระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้า
พระองค์มา **17:26** ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์
และจะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะ
ดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา"

พระเยซูในสวนเกทเสมีนี่ ทรงถูกทรมานและถูกจับกุม (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)

18:1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารบีดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก **18:2** ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ **18:3** ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือได้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น **18:4** พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาหาใคร" **18:5** เขาทูลตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชานาชาเรธ" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย **18:6** เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน **18:7** พระองค์จึงตรัสถามเขากว่า "ท่านมาหาใคร" เขาทูลตอบว่า "มาหาเยซูชานาชาเรธ" **18:8** พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด" **18:9** ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า "คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว" **18:10** ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหุข่างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส **18:11** พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ตีมถวาย ซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ"

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส (มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)

18:12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้ **18:13** แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น **18:14** คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)

18:15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตาม

ไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต **18:16** แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพบกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป **18:17** ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า "ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ" เขาตอบว่า "ข้าไม่เป็น" **18:18** พวกเขาใช้กับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

18:19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ **18:20** พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย **18:21** ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร" **18:22** เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ" **18:23** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม" **18:24** อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ **18:25** ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า "เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ" เปโตรปฏิเสธว่า "ข้าไม่เป็น" **18:26** ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า "ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ" **18:27** เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่อก็ขัน

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-14; มก 15:1-5; ลก 23:1-7)

18:28 เขาก็ได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลาปริทอริเยมเป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลาปริทอริเยม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ **18:29** ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้" **18:30** เขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน" **18:31** ปีลาตจึงกล่าว

แก่เขาว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด" พวกยิวจึงเรียนท่านว่า "การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้น เป็นการผิดกฎหมาย" **18:32** ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร **18:33** ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปรึโทเตรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" **18:34** พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา" **18:35** ปีลาตทูลตอบว่า "เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร" **18:36** พระเยซูตรัสตอบว่า "อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้" **18:37** ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ" พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา" **18:38** ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร" เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า "เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:18-25)

18:39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ" **18:40** คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส" บารับบัสนั้นเป็นโจร

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

19:1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี **19:2** และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง **19:3** แล้วทูลว่า "ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ" และเขาก็ตีพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

19:4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า "ดูเถิด เราพาคณนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย" **19:5** พระเยชูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฏทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูคนนี่ซิ" **19:6** ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย" ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า "พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย" **19:7** พวกยิวตอบท่านว่า "พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า" **19:8** ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น **19:9** ท่านเข้าไปในศาลปริโทเตรียมอีกและทูลพระเยชูว่า "ท่านมาจากไหน" แต่พระเยชูมิได้ตรัสตอบประการใด **19:10** ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้" **19:11** พระเยชูตรัสตอบว่า "ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประจานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน" **19:12** ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มีตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสูซีซาร์" **19:13** เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยชูออกมาแล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

19:14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า "ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย" **19:15** แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน" ปีลาตพูดกับเขาว่า "ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ" พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า "เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์"

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-54; มก 15:22-39; ลก 23:33-47)

19:16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยชูไป **19:17** และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา

19:18 ณ ที่นั่น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้าง และพระเยซูทรงอยู่กลาง **19:19** ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บน กางเขน และคำประจานนั้นว่า "เยชูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว" **19:20** พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระ เยชูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และ ภาษาลาติน **19:21** ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า "ขออย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของพวกยิว' แต่ขอเขียนว่า 'คนนี้บอกว่า เราเป็น กษัตริย์ของพวกยิว'" **19:22** ปีลาตตอบว่า "สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป" **19:23** ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอา ฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลอง พระองค์ชั้นในด้วย ฉลองพระองค์ชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอด ล่าง **19:24** เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับ ฉลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้" ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'เสื้อผ้าของ ข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับฉลากกัน' พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้ **19:25** ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้นมี มารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอพีส และมารีย์ชาวมักดาลา **19:26** ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดา ของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับ มารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด" **19:27** แล้ว พระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "จงดูมารดาของท่านเถิด" และตั้งแต่นั้น มา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน **19:28** หลังจากนั้นพระ เยชูทรงทราบว่ ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า "เรา กระหายน้ำ" **19:29** มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอา ฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสขูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ **19:30** เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัครทูตของพระองค์ไม่หັกเลย

19:31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทุบขาของผู้ที่ถูก ตรึงให้หັก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบา โโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) **19:32** ดังนั้นพวกทหารจึงมาทุบขา ของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ **19:33** แต่

เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็มิได้ทูลหาของพระองค์ **19:34** แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที **19:35** คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ **19:36** เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จ ซึ่งว่า 'พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว' **19:37** และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า 'เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง'

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-60; มก 15:43-47; ลก 23:50-56)

19:38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซู เพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป **19:39** ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือ มดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย **19:40** พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้น ตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว **19:41** ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย **19:42** เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาก็บรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มธ 28:1-10; มก 16:1-14; ลก 24:1-43)

20:1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีямักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว **20:2** เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า "เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน" **20:3** เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น **20:4** เขาก็วิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน **20:5** เขาก็ลงมาดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน **20:6** ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ **20:7** และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก

20:8 แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ
20:9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้น
ขึ้นมาจากความตาย **20:10** แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

20:11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็้มลง
มองดูที่อุโมงค์ **20:12** และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ
ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่
เบื้องพระบาท **20:13** ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม"
เธอดตอบทูตทั้งสองว่า "เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย
แล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน" **20:14** เมื่อมารีย์
พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่า
เป็นองค์พระเยซู **20:15** พระเยซูตรัสถามเธอว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม
เจ้าตามหาผู้ใด" มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า
"นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้
ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป" **20:16** พระเยซูตรัสกับเธอว่า "มารี
ย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า "รับโบนิ" ซึ่งแปลว่า อาจารย์
20:17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหา
พระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไป
หาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของ
เราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย" **20:18** มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวก
สาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้น
กับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โธมัส

20:19 ค่ำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวก
เขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่าม
กลางเขา และตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"
20:20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และ
สีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความ
ยินดี **20:21** พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้ง
หลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็จึงใช้ท่านทั้งหลายไปฉัน

นั้น" **20:22** ครั้นพระองค์ตรัสตั้งนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด **20:23** ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น"

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโรมัสยอมเชื่อ

20:24 แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา **20:25** สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า "เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย" **20:26** ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด" **20:27** แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า "จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด" **20:28** โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์" **20:29** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข"

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

20:30 พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ **20:31** แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

21:1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่า

สาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้ **21:2** คือ ซีโมนเปโตร โทมัสที่เรียกว่า ดิdimัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ล้มเหลว

21:3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า "ข้าจะไปจับปลา" เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า "เราจะไปกับท่านด้วย" เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย **21:4** แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วยปลา

21:5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ไม่มี" **21:6** พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง" เขาก็ทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้ **21:7** สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เมื่อซีโมนเปโตรได้ยืนยันว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื่อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล **21:8** แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆมาลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) **21:9** เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง **21:10** พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง" **21:11** ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

21:12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด" และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านคือผู้ใด" เพราะเขารู้อยู่ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า **21:13** พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขา และทรงหยิบปลาแจกด้วย **21:14** นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดง

พระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

"ซีโมน...ท่านรักเราหรือ"

21:15 เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด" **21:16** พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด" **21:17** พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ" และเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด"

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

21:18 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอวเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป" **21:19** ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด" **21:20** เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเช้ายืนอยู่นั้น และทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร" **21:21** เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร" **21:22** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด" **21:23** เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า "สาวกคนนั้นจะไม่ตาย" แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า" **21:24** สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้

นี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง **21:25** มีอีกหลายสิ่งที่
พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมด
ทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน